

Není sklář jako sklář
aneb
Můj „samrhaus“

Ztracenka čili osada Ztracená naděje je jedno z nejkrásnějších míst na světě, ne-li vůbec v naší sluneční soustavě. Za dobu své existence (vznik se datuje kolem roku 1918, ale zprávy o výpravách odvážných mladých mužů v tato místa jsou daleko starší) ji navštívilo mnoho malířů, spisovatelů, muzikantů... Jen vyjmenování těch, kteří hráli na výročních ohních, by zabralo několik stránek. Je tam tak krásně, protože u vody se na hladině Vltavy odráží nebe a chundelky stromů. Sem tam se mrskne ryba, schválně tak padesát šedesát metrů od rybářova prutu, aby mu dala najevo, že na tenhle špek ona neskočí. A což teprve večer, když je úplněk a zrcadlí se ve vodě, jako by chtěl násobit svoji krásu a nádheru. Vltava vědoma si svého kouzla (vždyť vzpomeňme, k čemu donutila Bedřicha Smetanu) mu pomáhá s kamarádkou tmou a vše ostatní potlačí a nechá si na hladině jen jeho - Jeho Výsost měsíček.

Když pak časné ráno vyběhneš na kopec a mlze se uráčí trochu poodhalit šál cudnosti, to se zas ve vodě rýsuje život pozemský. Lod'ky u břehu čekají až na ně nějaký žízničec naskočí a popluje ke studánce Rošerce pro vodu. Chaty ze břehu se jeví jako pestrobarevné flíčky v černé zeleni stromů. Starý labuťák, co zůstal sám, křížuje hladinu, a kachna se svými mlád'aty se mu vyhýbá. Osaměl, labuť mu zemřela. Bez labutě bude až do smrti, neboť labuť už jsou takové. Pokud jim druh zemře, nehledají si dalšího, a život dožijí samy. Kachňata se mu vyhýbají. Tak plave sám. Protože je hodně sám, je nerudný, až zlostný. Proto vodní havěť často prohání. Musí se nějak zabavit, když samota tak strašně bolí.

Takhle se na té Ztracence, na tom nejkrásnějším místě na světě, ne-li vůbec v naší sluneční soustavě, jednou ocitl Brian Sklar. Brian Sklar - kanadský muzikant, skladatel a duše čistá. Dodnes je záhadou, jak přemohl tehdy socialisticky vševládajícího úředníka. Ten asi četl jenom příjmení, a tak ho sem k nám pustily. Sklar je přeci česky sklář (a opravdu, Brian slovanské předky měl, a možná pocházel z kraje kolem České Kamenice. Jakýsi pradědek byl prý snad foukač skla a jméno profese rodině zůstalo).

Nějakým zázrakem se tehdy Brian objevil nejdřív v Praze u svého kamaráda Franty (poznali se v Nashvillu, kde díky jinému podobnému zázraku Franta a jeho kapela K.T.O. koncertovali). Jenže Franta právě vycházel ze dveří a odjížděl kam jinam než na Ztracenu (jak už víme, nejkrásnější místo na světě, ne-li v naší sluneční soustavě). Milému Brianovi velmi, v e l m i lámanou angličtinou vysvětloval, že jede na... Hrome jak se řekne chata anglicky? Ta hlava... No na můj „samrhaus!“

Frantův samrhaus je chatka z prkýnek, jakou si stavěli trampové ve dvacátých a třicátých letech minulého století. Kuchyňka jako dlaň, světnice jako dlaň a půl, pod střechem dvě lůžka v podkroví jen o málo větším než stan. Okénka stahovací - jako ve vlaku. Veranda v průběhu let shnila a propadla se a tak byl na ni vydán

zákaz vycházení. Kolem rostou jedle (informaci, že je to tisovec, se snad do angličtiny přeložit nedá). Stromy stojí tak blízko, že staženými okénky stěhovaly své větve dovnitř. Také vybavení chajdy pamatovalo začátky trampování.

A tihle dva sem tehdy dorazili. Brian, který znal kanadskou přírodu, lesy tak hluboké, že když v nich zabloudíš, tak tě nikdo nikdy nenajde, jezera tak obrovská a rozlehlá, že spíše připomínají moře, popadl svou kameru a aniž rozbalil zavazadla, točil a točil. Točil a anglicky povídal a nahrával na ten stroječek: Tak toto je František's samrhaus...a tohle je jeho cesta...a tohle je... A Brian běhal po té Ztracence (pokud jste zapomněli je to nejkrásnější místo na světě, ne-li v naší sluneční soustavě), vylezl na Orliště, sestoupil k Vltavě, smočil v ní nohy a pohleděl do jejího uhrančivého oka (vzpomeňme, k čemu donutila Bedřicha Smetanu, což teprve Briana se sklářskými předky...).

Večer po třetím plzeňském pivu, kdy padly jazykové bariéry (mají-li muzikanti vůbec něco takového), povídá Brian sklář: „Františku, tady je ráj, tady bych žil, tady bych skládal, vždyť tady to k tobě všechno samo přichází..Tady na Ztracence!“ (Ztracenka totiž je to...no však víte).